

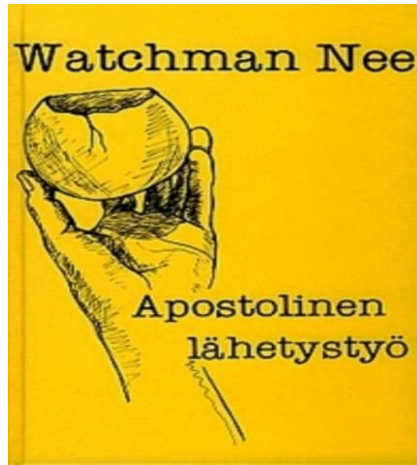
WATCHMAN NEE : APOSTOLINEN LÄHETYSTYÖ III

Kurs.WN, teh. Väinö Hotti



(nettikuva)

WATSCMAN NEE



(nettikuva)

Tietoja

Kuvaus

Nee Shu-tsu eli Henry "Watchman" Nee oli kiinalainen kristitty julistaja ja kirjailija. Hänet pidätettiin vuonna 1952, ja hän eli loppuelämänsä vankilassa. [Wikipedia](#)

Syntyi: 4. marraskuuta 1903, [Guangdong](#)

Kuoli: 30. toukokuuta 1972, [Guangde, Xuancheng, Kiina](#)

Sisarukset: [Peter Nee](#), [Ni Te-ching](#), [Ni Sheng-tsu](#), [Ni Hsing-tsu](#), [Ni Tek-ting](#), [Ni Kuei-cheng](#), [Ni Kuei-chen](#), [Ni Hong-tsu](#)

Vanhemmat: [Lin He-Ping](#), [Ni Weng-hsiu](#)

Puoliso: [Charity Chang](#) (v. ?–1971)

Setsemän kiellettyä eron syytä

1) Hengelliset johtajat

"Tarkoitin sitä, että yksi teistä sanoo: "Minä olen Paavalin puolta", toinen: "Minä Apolloksen", joku taas: "Minä Keefaan", joku vielä: "Minä Kristuksen" (1. Kor.1:12).

Tässä Paavali osoittaa korintolaisten lihallisuuden heidän koettaessaan jakaa Jumalan seurakuntaa Korintossa, mikä jumalallisen säädöksen mukaan oli jakamaton, koska Korintto oli pienin raamatullinen paikkayksikkö, jolle mitään seurakuntaa voitiin perustaa. He aikoivat jakaa seurakunnan **muutamien johtajien perusteella**, joita Jumala oli erikoisesti käyttänyt ... Mutta vaikka Jumala **oli tunnustautunut kaikkien kolmen työhön**, Hän ei sittenkään sallinut Korinton seurakunnan heidän perusteellaan jakautuvan.

Paavali, Keefas ja Apollos olivat vilpittömiä Jumalan palvelijoita, jotka eivät sallineet mitään puoluehenkeä tulla erottamaan seurakuntaa, **vaan tästä aikeesta olivat heidän innokkaat kannattajansa vastuussa**. Ihmisen luonto on taipuisa sankaripalvontaan ja asettaa mielellään etusijaan ne, jotka sopivat sen makuun. **Koska niin monet Jumalan lapset tietävät hyvin vähän tai ei mitään Ristin voimasta, joka pitää lihan kurissa, on**

tämä ihmispalvonnan taipumus saanut monesti ilmaisumuotoja Jumalan Seurakunnassa ja aikaansaanut paljon vahinkoa. Jumalan tahdon mukaista on, että oppisimme hengellisistä miehistä ja hyötyisimme heidän johdostaan. **Mutta on kokonaan vasten Hänen tahtoaan, että jakaisimme Seurakunnan niiden miesten mukaan, joita ihailemme (135,136).**

2) *Pelastumisen välikappaleet*

Eivät hengelliset johtajat eivätkä Jumalan pelastumisessa käyttämät välikappaleet ole riittävä syy Seurakunnan jakamiseen. Muutamat Korintton uskovat selittivät kuuluvansa ”Keefaalle”, toiset ”Paavalille”, toiset ”Apollokselle”. He katsoivat hengellisen historiansa alkaneen näistä miehistä ja siksi he ajattelivat **kuuluvansa heille**. On luonnollista ja yleistä, että ihmiset, jotka ovat pelastuneet jonkun työntekijän tai seuran ollessa välikappaleena, katsovat sen jälkeen **kuuluvansa tuolle työntekijälle** tai seuralle. Samoin on luonnollista ja yleistä, että työntekijä tai lähetys sen jälkeen katsoo noita pelastuneita **itselleen kuuluviksi**. Se on luonnollista, mutta **ei hengellistä**; se on yleistä, mutta siitä huolimatta **Jumalan tahdon vastaista**. Voi, että niin monet Jumalan palvelijat eivät ole vielä käsittäneet, että he ovat **paikallisseurakunnan palvelijoita**, eivätkä yksityis-”seurakunnan” herroja! (136).

3) *Lahkottomuus*

Muutamit kristityt ajattelevat **tietävänsä parempaa** kuin sanoa: ”Minä olen Keefaan” tai ”Minä olen Paavalin” tai ”Minä olen Appolloksen”. He sanovat ”Minä olen Kristuksen”. Sellaiset kristityt halveksivat muita lahkolaisina ja **alottavat siltä pohjalta uuden yhteyden**. Heidän asenteensa on *Sinä* olet lahkolainen; *Minä* en ole lahkolainen. *Te* olette sankaripalvojia. *Me* palvelemme **yksin Herraa**.

Mutta Jumalan Sana ei tuomitse ainoastaan niitä, jotka sanovat: ”Minä olen Keefaan”; ”Minä olen Paavalin”; ”Minä olen Apolloksen”. Yhtä varmasti ja selvästi se hylkää nuo, jotka sanovat: ”Minä olen Kristuksen”.

Ei ole väärin pitää itseään yksin Kristukselle kuuluvana. Se on oikein, jopa välttämätöntä. Ei ole myöskään väärin vastustaa kaikkea hajaannusta Jumalan lasten keskuudessa, se on mitä kiitettävintä. Jumala ei näiden

kummankaan asian tähden tuomitse tuota kristittyjen joukkoa, vaan Hän tuomitsee heidät juuri samasta synnistä, mistä he tuomitsevat toisia, -nim. heidän **lahkolaisuudestaan...**

Kun sanot: ”Minä olen Kristuksen”, tarkoitatko sillä, että muut eivät sitä ole? On täydellisesti oikein, että sanot: ”Minä olen Kristuksen”, jos huomautuksesi ilmaisee ainoastaan sitä, kenelle kuulut. Mutta jos se merkitsee: Minä en ole lahkolainen; minä seison aivan erilaisella pohjalla kuin te lahkolaiset, silloin se tekee eron sinun ja toisten kristittyjen välillä. Jo tuo ajatus, jolla *tehdään ero* Jumalan lasten välillä, johtaa lähteensä ihmisen lihallisesta luonnosta ja on LAHKOLAISUUTTA. Jos pidämme toisia uskovaisia lahkolaisina ja itseämme lahkottomina, silloin teemme heti eroituksen Jumalan kansan kesken, ja näin ilmenee hajoittava henki juuri jakaantumista tuomittaessa. Huolimatta siitä, mitä keinoja tahansa käytämme tehdessämme eroituksia Jumalan perheen jäsenten välillä – tapahtuipa se vaikkapa **itse Kristuksen varjolla** – olemme syypäitä Ruumiin hajoittamiseen.

Mikä sitten on oikein? **Kaikki nurkkakuntahenki on väärää**; kaikkien tosi Jumalan lasten mukaan lukeminen on oikein. Eri uskontokuntien olemassaolo ei ole raamatullista, eikä meillä tule olla mitään osaa niissä. Mutta jos otamme arvosteleavan asenteen ja ajatteleme: *He* kuuluvat eri uskontokuntiin, *minä* en kuulu niihin; *He* kuuluvat lahkoihin, minä kuulun yksin Kristukselle, on sellainen eroituksen tekeminen ehdottomasti LAHKOLAISUUTTA.

Niin, kiitos Jumalan, minä olen Kristuksen, mutta minun veljesyhteyteni ei ole ainoastaan niiden kanssa, jotka **sanovat**: ”Minä olen Kristuksen”, vaan kaikkien kanssa, jotka *ovat Kristuksen*. Oleellisen tärkeä ei ole tunnustus, vaan *tosiasia*.

Vaikka nuo toiset uskovat *sanovat* olevansa Paavalin, Keefaan tai Apollon, he kuitenkin *tosiasiassa* ovat Kristuksen. Minä en välitä niin paljon siitä, mitä he *sanovat*, mutta kyllä hyvin paljon siitä, mitä he *ovat*. En kysy, kuuluvatko he uskontokuntiin, vai ei, ovatko he lahkolaisia vai lahkottomia, kysyn ainoastaan: OVATKO HE KRISTUKSEN OMIA? Jos he ovat Kristuksen, silloin he ovat veljiäni (136-139).

4) *Opilliset eroavaisuudet*

Jumala kieltää kaiken opillisella pohjalla tapahtuvan jakaantumisen...

Mutta mikään näistä opillisista eroavaisuuksista ei muodosta raamatullista pohjaa Jumalan lasten jakaantumiselle. – Tässä emme tietenkään tarkoita uskon perustuksia, kuten oppia Jumaluuden Persoonista, uskoa Kristukseen, sovitukseseen ym, vaan ainoastaan ”toisarvoisia” asioita.

On lihallista tuoda erehdystä seurakuntaan, mutta on myös lihallista jakaa seurakuntaa erehdyksen tähden. Lihallisuus särkee usein seurakunnan yhteyden missä tahansa,

Jos haluamme säilyttää raamatullisen aseman, silloin on meidän huolehdittava siitä, että ne seurakunnat, joita eri paikossa perustamme, *edustavat ainoastaan paikkakuntia ei oppeja*. Jos ”seurakuntamme” ei ole eroitettu toisista Jumalan lapsista ainoastaan paikkakunnan perusteella, vaan on jonkun erikoisen opin julistamista varten, silloin olemme ehdottomasti LAHKO, huolimatta siitä, kuinka Jumalan Sanan mukainen opetuksemme saat- taakin olla. Jumalan tarkoitus on, että seurakunta edustaisi Jumalan lapsia paikkakunnalla, eikä jotain erikoista totuutta siellä.

Saatamme tulla paikalle, jossa seurakunta jo on perustettu selvälle seurakunnalliselle pohjalle. Kuitenkin sen jäsenillä voi olla katsantokantoja, joita pidämme epäraamatullisina, tai ehkä heidän mielestään meidän katsantokantamme ovat epäraamatullisia. Jos kieltäydymme silloin tunnustamasta heitä tuolla paikkakunnalla olevaksi Jumalan seurakunnaksi, pidät- tyen veljesyhteydestä heidän kanssaan, olemme ERISEURAISIA. Kysy- mys ei ole siitä, ovatko he yhtä mieltä meidän esittämämme totuuden kans- sa, vaan **ovatko he selvällä seurakunnallisella pohjalla...**

Jumala ei käytä jakoa ratkaisemaan vaikeutta. Hän käyttää Ristiä. Hän tah- toisi saada meidä alistumaan Ristille, niin että juuri tilanteen vaikeuksien kautta Kristuksen lempeys, kärsivällisyys ja rakkaus tulisi painetuksi sy- välle meidän elämäämme ...

Heidän tulee oppia alistumaan niiden ojennettevaksi, **jotka Jumala on varustanut erikoiseen palvelusvirkaan opettamaan Hänen kansaansa.**

Hengelliset lahjat ja hengellinen kokemus ovat tarpeellisia hengellisessä opetuksessa. **Ei jokainen osaa opettaa (141-145).**

5) *Rotueroavaisuudet*

”sillä me olemme kaikki yhdessä Hengessä kastetut yhdeksi ruumiiksi, olimmepa juutalaisia tai kreikkalaisia, orjia tai vapaita, ja kaikki olemme saaneet juoda samaa Henkeä” (1. Kor.12:13).

Kaikki eroavaisuudet ”Adamissa” on pyyhitty pois ”Kristuksessa”.
Jumalan Sanassa ei tunneta rotu – ”seurakuntaa”. Seurakunnan jäsenyys riippuu asuinpaikasta eikä rodusta ...

Huolimatta siitä, mihin rotuun he kuuluvat, jos asuvat samalla paikkakunnalla, he kuuluvat samaan seurakuntaan (146).

6) *Kansalliset eroavaisuudet*

Jos kiinalainen elää Nankingissa, kuuluu hän Nankingin seurakuntaan. Jos joku ranskalainen elää Nankingissa, kuuluu hän myös Nankingin seurakuntaan. Tämä sama pitää paikkansa englantilaisiin, amerikkalaisiin ja kaikkiin muihin kansallisuuksiin kuuluvista, edellyttäen, että he ovat uudestisyntyneet ...

Koska kaikki seurakunnat ovat paikallisia, silloin uskova, olkoonpa mitä kansallisuutta tahansa, muuttaessaan toiseen paikkaan, tule heti tuon jälkimmäisen paikan seurakunnan jäseneksi, eikä hänellä ole enää mitään seurakuntayhteyttä edellisen asuinpaikkansa seurakunnan kanssa ...

Kuulutteko seurakuntaan vai ei, **riippuu siitä, onko Kristus teissä vai ei.** Mihin erikoiseen seurakuntaan kuulutte, riippuu siitä, missä asutte. Jumalan asettama kysymys maailman ihmisistä on: Kuuluvatko he Kristukselle? Uskovista on Jumalan asettama kysymys: Missä he elävät? Ei ole kysymys kansallisuudesta, vaan paikallisuudesta ... (147-149).

7) *Yhteiskunnalliset eroavaisuudet*

Paavalin aikana oli, yhteiskunnalliselta kannalta katsottuna, suuri juopa vapaan miehen ja orjan välillä. Kuitenkin he rukoilivat rinnakkain samassa seurakunnan kokouksessa. Jos meidän päivinämme joku riksakuli (Kiina) ja Tasavaltamme Presidentti kuuluvat molemmat Kristukselle ja elävät sa-

massa paikassa, silloin he kuuluvat samaan seurakuntaan. Riksakuleja varten saattaa olla erikoinen lähetys, mutta heitä varten ei voi koskaan olla erikoista seurakuntaa.

Yhteiskunnalliset eroavaisuudet eivät ole riittävä syy eri seurakunnan muodostamiselle. Jumalan seurakunnassa ei ole ”orjaa eikä vapaata”. (150,151).

Voittajat

Jos olen tyytymätön paikalliseen seurakuntaan, on paikkakunnalta muutto ainoa asia, minkä voin tehdä ... **Lahkon jättäminen on oikeutettua, mutta seurakunnan jättäminen** – olkoon se hengettömyyden tai huonon järjestäytyminen tähden – on aivan epäoikeutettua. Jos jätätte paikallisen seurakunnan ja muodostatte eri yhdistyksen, saattaa teillä olla suurempi hengellisyys, puhtaampi opetus ja parempi hallinto, mutta teillä ei ole mitään seurakuntaa, vaan ainoastaan LAHKO!

Ilm. kirjan toisessa ja kolmannessa luvussa näemme seitsemän eri seurakuntaa seitsemällä eri paikkakunnalla. Ainoastaan kahta niistä ei Herra nuhtellut, vaan kiitti. Kaikkia muita viittä erikoisesti nuhdeltiin ... Herra ei sanonut sanaakaan seurakunnan jättämisestä. Paikallisseurakunta on seurakunta, jota ette voi jättää. Teidän tulee pysyä siinä ...

Mutta tämä ei koske lahkoa. ...Kaikki uskoviin ryhmät, jotka perustavat veljesyhteytensä muun kuin paikkakunnan mukaan OVAT LAHKOJA, vaikkapa ne saattavatkin kutsua itseään seurakunniksi. On oikein jättää lahko, mutta ei ole milloinkaan oikein jättää paikallisseurakuntaa. Jos jätätte paikallisseurakunnan, teette sen ilman Herran valtuutusta ja **tulette syypääksi Ruumiin hajoittamisen syntiin**.

Kuinka surullista onkaan, kun muutamat hengelliset jäsenet jättävät paikallisseurakunnan ja muodostavat toisen yhdistyksen yksinkertaisesti sen tähden, että toiset jäsenet ovat heikkoja ja epäkypsiä. Noiden vahvempien jäsenen tulisi pysyä tuossa seurakunnassa VOITTAJINA, koettaen auttaa heikompia veljiään ja sisariaan, jotta Herra saisi siellä kunnian (151, 152).